Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26144
Copyright: Admont, Benediktinerstift

bonis hec bona ꝓparanda putantur. S; illic immen
sitas ē bonꝰ. qd oculus ñ uidit nec auris audiuit
⁊ in cor hominis ñ ascendit. S; eiusmodi hec ꝓinsinuata sed
prendunt. Phis itaq; mulier ceidi qs ñ eligat occidi
comburi. mille mortib⁹ subici. ⁊ quidq d dici potest
seuissimū tolerare uel uerbo t opē. Si enim ignis com
bustione ēt uuendū. nūne tolerandū erat. ut posse
mus adipisci illa que repmissa sunt bona. S; qd hec
loquor pene dūrans. ad homines loquens. qui nec
du pecunias ꝓtēpnere patiunt. S; uelut immortales
ita custodiunt. ac si parua ex plurimis dederint. in
tegrū opus se existimant pfecisse. S; non ē hec elemo
sina. Elemosina enim illa ē. qui fuit illi uidue que tota
uitā suā euacuauit. Si autē non potuisti tantū da
re. qntū illa iudua dedit. satis ē qd t sup habun
dat non dubitet inpiture. Habeo sufficientiā. qd
tibi sup uacuū ē. S; nullus ē qui uel illud qd sup
habundat uelit offerre. Nonne enim habes seruos plu
rimos. ⁊ uestimenta serica. cuncta hec cognosce
supflua. Necessariū hq. mihi. t qd usus indigeat.
uel sine quib⁹ uiuere non ualeas. Hec q supflua ēt
cognosce. ⁊ omnia que exterius nobis adiacent. ⁊ sine
qbus uiue possium. supflua ēt certū est. Illisam itaq;
si placet. si solos quos seruos habeam utrū uiuere possim.
Nonne sunt plurimi qui sine seruulis uiuunt. Quale
q nos excusationē habere possum. quib; ñ sufficiunt